

<http://www.scienceworld.cz/neziva-priroda/perlicka-vsechny-elementarni-castice-jsou-castici-jedinou-2071/>

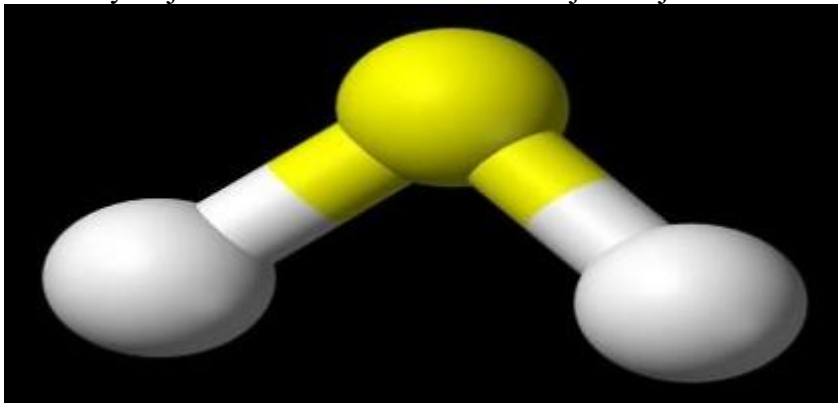
Perlička: Všechny elementární částice jsou částicí jedinou?

Tak. ! Je to vlnobalíček, (na úrovni Planckových škál a menších), vyrobený samotným časoprostorem, tj. ze samotného časoprostoru, je to vlnobalíček z dimenzí dvou veličin, vlnobalíček , v němž se „množí“ dimenze a bizarně se uvnitř křiví. Každý nový „hotový“ vlnobalíček má jiný počet dimenzí časových a délkových. Složité útvary - konglomeráty vlnobalíčků pak dávají atomy, molekuly a chemické látky.

Atd.

[Fyzika](#) | 17.04.2015

John Wheeler jednou položil Richardu Feynmanovi záludnou otázku: "Proč mají všechny elektrony stejnou velikost elektrického náboje a stejnou hmotnost?" Feynman nevěděl.

[+ Sdílet](#) [f](#) [t](#)

pravidelné páteční „přetištění“ staršího článku

Wheeler překvapenému Feynmanovi vysvětlil, že se tak děje proto, že všechny elementární částice jsou ve skutečnosti částicí jedinou. Elektron obvykle začíná svou životní pout' tím, že **vynoří z vření vakua** spolu s pozitronem. **Tak tento výklad už je ještě blíž k HDV. Bohužel vzdělaní fyzikové jí nechtou a ti málo vzdělaní, ti zuří šílenstvím a nenávisí, řvou urážky a plivou na mě i na HDV. - - Možná se opravdu ještě dožiji toho, že HDV bude čtena a debatována.** Pokud nedojde k anihilaci, obě částice se vzápětí rozletí. Pak existují až do chvíle, kdy opět anihilují.

Nyní si představte, že zakreslíte světočáry všech elektronů (na papír, jeden rozměr bude čas a druhý bude představovat všechny ostatní prostorové dimenze ... **ne...**, **to je stále ještě špatně. I čas je vícedimenzionální, základní časoprostor je 3+3D**). Konce světočar můžete propojit se začátky **a představit si**, že na této dráze se elektron pohybuje proti směru času. **Jinak : uvnitř vlnobalíčku (VB), jakéhokoliv, jsou dimenze i časové i délkové zakřiveny, „zmuchlány“ i bizarně, až tak hodně, že tu jde i tok času uvnitř VB v opačném směru toku, jen na malý**

časový úsek a hned zas jde čas >správným< směrem. Rázem pak máte před sebou elektron jediný.

Ona dráha „zpět v čase“ je přitom alespoň na některých místech totožná se světočarou pozitronů. Pozitron pak můžeme chápat prostě jako elektron v opačném čase. Skoro tak. Ve vlnobalíčku pozitronu, vlastně každé antičástice, je opravdu nějaká kousíček intervalu dimenze časové symetricky opačně křivý..., a to je pak „stavba“ vlnobalíčku, která topologicky vykazuje opačný tok času.

Níže řeč nekomentuji, protože by to byl komentář moc dlouhý a lze se o tom dočíst na mém webu.

Jenže je zde jeden závažný problém. Aby to takhle fungovalo, muselo by být ve vesmíru stejně elektronů a pozitronů (pro rýpaly: nebo by jedné množiny muselo být více právě o 1). A to ve známém vesmíru zřejmě není, hmota převládá nad antihmotou. Pokud si také představíte myšlenkový „řez grafem“ po ose času, zjistíte, že se to nevyrovná. Elektronů a pozitronů by v případě platnosti Wheelerovy myšlenky muselo být stejně nejen v celém trvání vesmíru, ale také v každém okamžiku.

Nicméně celá myšlenka se zdá být poměrně nosná ve dvou ohledech: Feynman ji použil v diagramech kvantové elektrodynamiky, za které posléze dostal Nobelovu cenu. Navíc můžete učinit následující myšlenkový experiment. Elektron pohybující se zpět v čase může existovat ve více formách, pozitron je pouze jednou z nich. Pak by opravdu platilo, že od každé elementární částice existuje pouze jediný exemplář (je ovšem minimálně otázka, jak postulovat další „základní částice“, zda se zastavit u protonů, či je dále rozkládat na kvarky atd. Taktéž zbývá zodpovědět „čím je elektron cestující zpět v čase, pokud zrovna není pozitronem“ 😊).

Zdroj: Richard Gott: Cestování časem v Einsteinově vesmíru, Argo a Dokořán, Praha, 2002
Historiku o rozhovoru mezi Wheelerem a Feynmanem na toto téma lze pro svou bizarnost najít v celé řadě knih – a všude samozřejmě v trochu jiné podobě 😊.

Úvodní foto: Ben Mills, Wikipedia, licence public domain

autor Pavel Houser

JN, 17.04.2015